

[Edele Kruchow.]

har måske ødslet med det igennem en år-række, og det vil derfor være en god idé, at amtskommunerne nu kommer til at stå for udarbejdelse af vandforsyningsplaner, så at ministeren kan samle det materiale, der kommer, i en landsplan. Vi synes, det er væsentligt, at der bliver skelnet mellem ressourcer af drikkevand, vandingsvand og vand til industribrug. Men når det er sagt, må jeg tilføje, at det skal forstås på den måde, at vi er ikke ivrige efter, at man farer hurtigt frem og stiler mod hurtig oprettelse af større vandværker. Vi er interesseret i, at man farer med lempe, men er på den anden side ivrige efter i god tid at få viden om disse forhold i et samfund, der udvikler sig med tættere og tættere bebyggelse og større og større industri.

Jeg kan altså på det radikale venstres vegne tilsige en velvillig behandling af vandforsyningslovsforslaget.

Overgaard Nielsen: Der er slet ikke for mig grund til at gå i enkeltheder, da de fleste af problemerne har været behandlet af de øvrige ordførere.

Det forslag om vandløbsloven, som vi behandler her, må vel kaldes et af de mest renfærdige, vi længe har set, for alt spildet er fjernet og lagt over i miljøbeskyttelsesforslaget.

Jeg har fæstnet mig ved, at samtidig med, at man koncentrerer magten ved at give ministeren bemyndigelser, decentraliserer man ved at lægge en række bemyndigelser ud til kommunerne, altså væk fra de statslige instanser ude omkring i landet, som hidtil har taget sig af disse sager som medlemmer mellem ministerier, kommuner og enkeltpersoner. Det sammenholder jeg med en række udtalelser fra organisationer, som er blevet spurgt, og som peger på, at de savner et domstolslignende organ til prøvelse af de af kommunalbestyrelser og amtsråd truffne afgørelser. Da også kommunerne og amtsrådene i mange tilfælde vil være part i sagerne, tror jeg, man skal være for-

sigtig med at lade afgørelser afhænge af afstemninger i kommunalbestyrelserne.

Som jeg sagde vil jeg ikke gå i enkeltheder med lovforslaget, men jeg må lige fæstne mig ved en enkelt ting. Loven har jo hidtil virket — det er i hvert fald mit indtryk — uden alt for store problemer. Men der er dog ét sted, hvor jeg synes den har svigtet, og det er med hensyn til dambrugene. Der står i forslaget om ændring af § 49: „Ønsker nogen at benytte vandet fra et vandløb til fiskedamme, og andres interesser berøres heraf. . .“, og dertil vil jeg sige, at andres interesser berøres jo altid af det. Jeg savner faktisk faste bestemmelser for, hvad der er tilladt, og hvad der ikke er tilladt. Det forekommer mig, at der hidtil er taget lidt for lempeligt på dette. Man taler, så vidt jeg husker, om anlæg indtil 6 km oven for et bestående dambrug, men man taler ikke meget om, hvad der sker neden for dambrugene. Jeg tror, ministeren skal være opmærksom på, at vi må have faste regler, for dambrugene har afstedkommet megen utilfredshed for dem, der lå nedenfor.

Det bliver sikkert et puslearbejde, og vi må nok tage de tre lovforslag under ét, men så kan det også være, vi får brikkerne til at passe. Det radikale venstre er i hvert fald klar til at pusle med.

Vivike: Jeg vil gøre det kort ved at meddele, at socialistisk folkeparti er meget velvilligt indstillet over for de to lovforslag.

Ministeren for forureningsbekæmpelse (Kampmann): Jeg vil gerne takke for modtagelsen af de to lovforslag. Det er rigtigt, at de fortrinsvis er af teknisk art, og at det mere politisk kontroversielle indhold er flyttet over i miljøbeskyttelsesloven. Det er vel så en rimelig begrundelse for, at en række af de tekniske problemer, der er rejst, helt naturligt henvises til videre drøftelse i udvalget.

Hermed sluttede forhandlingen.